

PRO LEGE

O colecție necesară oricărui jurist:

- reunește între copertele fiecărei culegeri informații esențiale și extinse din domeniul abordat, îmlesnind astfel utilizatorului activitatea de informare și de cercetare, reducând semnificativ și eficient timpul dedicat acesteia;
- prezintă pachete de acte normative consolidate, atent selectate în vederea acoperirii domeniului vizat, îmbogățite cu note și referințe utile, structurate și evidențiate profesionist și menite a facilita înțelegerea voinței și a intențiilor legiuitorului (prin semnalarea și/sau prin prezentarea unor corelații ori a unor spețe relevante, în unele cazuri prin oferirea unor lămuriri punctuale etc.);
- seria PREMIUM din cadrul colecției PRO LEGE este tipărită pe hârtie albă de calitate superioară, ideală pentru adnotările necesare în activitatea didactică și practică, beneficiază de grafică specială (în vederea unui plus de evidențiere a informațiilor-cheie), incluzând totodată un vast material informativ suplimentar;
- fiecare culegere în parte constituie, practic, un instrument juridic complex, indispensabil activității de zi cu zi în cadrul domeniului căruia îi este dedicată și pe care îl reprezintă, organizând unitar informațiile necesare unei bune cunoașteri a domeniului respectiv.

CORDONAREA GENERALĂ a Colecției PRO LEGE este asigurată de consilier juridic Oliviu Crâznic. Așteptăm sugestiile și propunerile dvs. pe adresa prolege@universuljuridic.ro

S.C. UNIVERSUL JURIDIC S.R.L.

București, Bd. Iuliu Maniu, nr. 7, Corp C, parter, Sector 6
telefon: 021.314.93.15; 0733.674.222; fax: 021.314.93.16

Codul de procedură civilă și legislație conexă

2019
Ediție PREMIUM

Ediție îngrijită
de prof. univ. dr.
Dan Lupașcu

Universul Juridic
București
-2019-

CODUL DE PROCEDURĂ CIVILĂ¹⁾

(LEGEA NR. 134/2010)

Tabla de materii

Titlul preliminar. Domeniul de reglementare al codului de procedură civilă și principiile fundamentale ale procesului civil	(art. 1-28).....	13
Capitolul I. Domeniul de reglementare al Codului de procedură civilă.....	(art. 1-4).....	13
Capitolul II. Principiile fundamentale ale procesului civil	(art. 5-23).....	13
Capitolul III. Aplicarea legii de procedură civilă.....	(art. 24-28).....	27
CARTEA I		
Dispoziții generale	(art. 29-191).....	29
Titlul I. Acțiunea civilă	(art. 29-40)	29
Titlul II. Participanții la procesul civil	(art. 41-93).....	31
Capitolul I. Judecătorul. Incompatibilitatea	(art. 41-54).....	31
Capitolul II. Părțile	(art. 55-91).....	38
Sectiunea 1. Folosința și exercițiul drepturilor procedurale	(art. 56-58).....	38
Sectiunea a 2-a. Persoanele care sunt împreună reclamante sau părâte	(art. 59-60).....	39
Sectiunea a 3-a. Alte persoane care pot lua parte la judecată	(art. 61-79).....	39
§1. Intervenția voluntară	(art. 61-67).....	39
§2. Intervenția forțată	(art. 68-79).....	41
I. Chemarea în judecată a altelui persoane	(art. 68-71).....	41
II. Chemarea în garanție	(art. 72-74).....	41
III. Arătarea titularului dreptului	(art. 75-77).....	42
IV. Introducerea forțată în cauză, din oficiu, a altor persoane.....	(art. 78-79).....	42
Sectiunea a 4-a. Reprezentarea părților în judecată	(art. 80-89).....	43
§1. Dispoziții generale.....	(art. 80-82).....	43
§ 2. Dispoziții speciale privind reprezentarea convențională	(art. 83-89).....	43

¹⁾ Rep. (M. Of. nr. 247 din 10 aprilie 2015).

Abreviere: NCPC (N.r. Având în vedere răspândirea pe scară largă a abrevierii „NCPC” pentru Noul Cod de procedură civilă – fiind utilizată inclusiv pe site-ul oficial al ICCJ, în rezumatul deciziilor –, precum și faptul că, prin utilizarea acesteia, se evită orice confuzie cu vechiul Cod de procedură civilă, am decis păstrarea abrevierii respective în cadrul notelor).

Istoric:

- O.U.G. nr. 1/2016 pentru modificarea L. nr. 134/2010 privind NCPC, precum și a unor acte normative conexe (M. Of. nr. 85 din 4 februarie 2016);
- Rectif. în M. Of. nr. 234 din 30 martie 2016;
- L. nr. 17/2017 priv. aprobat. O.U.G. nr. 1/2016 pt. modif. NCPC, precum și a unor acte normative conexe (M. Of. nr. 196 din 21 martie 2017);
- L. nr. 310/2018 pt. modif. și compl. NCPC, precum și pt. modif. și compl. altor acte normative (M. Of. nr. 1074 din 18 decembrie 2018) – în principal, punte în acord Codul cu deciziile Curții Constituționale, modificând următoarele articole: art. 13, 41, 64, 80, 83, 84, 94, 95, 96, 105 (*abrog.*), 127, 129, 130, 131, 142, 144, 154, 163, 165, 183, 200, 201, 213, 231, 240, 244, 261, 321, 322, 323, 398, 402, 413, 415, 426, 444, 450, 457, 471, 471¹ (*introdus*), 474, 475 (*abrog.*), 483, 484, 486, 490, 493 (*abrog.*), 496, 497, 503, 509, 513, 517, 521, 660, 666, 713, 906, 915.

Secțiunea a 5-a. Asistența judiciară	(art. 90-91)	45
Capitolul III. Participarea Ministerului Public în procesul civil	(art. 92-93)	45
Titlu III. Competența instanțelor judecătoarești	(art. 94-147)	46
Capitolul I. Competența materială.....	(art. 94-106)	46
Secțiunea 1. Competența după materie și valoare	(art. 94-97)	46
Secțiunea a 2-a. Determinarea competenței după valoarea obiectului cererii introductive de instanță.....	(art. 98-106)	55
Capitolul II. Competența teritorială.....	(art. 107-121)	56
Capitolul III. Dispoziții speciale	(art. 122-128)	61
Capitolul IV. Incidente procedurale privitoare la competența instanței	(art. 129-147)	63
Secțiunea 1. Necompetența și conflictele de competență	(art. 129-137)	63
Secțiunea a 2-a. Litispendența și conexitatea	(art. 138-139)	66
Secțiunea a 3-a. Strămutarea proceselor. Delegarea instanței ..	(art. 140-147)	67
Titlu IV. Actele de procedură	(art. 148-179)	68
Capitolul I. Forma cererilor	(art. 148-152)	68
Capitolul II. Citarea și comunicarea actelor de procedură	(art. 153-173)	69
Capitolul III. Nulitatea actelor de procedură	(art. 174-179)	77
Titlu V. Termenele procedurale	(art. 180-186)	79
Titlu VI. Amenzi judiciare și despăgubiri	(art. 187-191)	80
CARTEA A II-A		
Procedura contencioasă	(art. 192-526)	83
Titlu I. Procedura în fața primei instanțe	(art. 192-455)	83
Capitolul I. Sesizarea instanței de judecată.....	(art. 192-210)	83
Secțiunea 1. Dispoziții generale.....	(art. 192-193)	83
Secțiunea a 2-a. Cererea de chemare în judecată	(art. 194-204)	83
Secțiunea a 3-a. Întâmpinarea	(art. 205-208)	86
Secțiunea a 4-a. Cererea reconvențională.....	(art. 209-210)	87
Capitolul II. Judecata	(art. 211-405)	88
Secțiunea 1. Dispoziții generale.....	(art. 211-236)	88
Secțiunea a 2-a. Cercetarea procesului	(art. 237-388)	93
Subsecțiunea 1. Dispoziții comune	(art. 237-244)	93
Subsecțiunea a 2-a. Excepțiile procesuale	(art. 245-248)	95
Subsecțiunea a 3-a. Probele	(art. 249-365)	96
§1. Dispoziții generale	(art. 249-264)	96
§2. Dovada cu înscrisuri	(art. 265-308)	99
I. Dispoziții generale	(art. 265-268)	99
II. Înscrisul autentic	(art. 269-271)	99
III. Înscrisul sub semnatură privată	(art. 272-281)	100
IV. Înscrisurile pe suport informatic	(art. 282-284)	101
V. Duplicatele și copiile de pe înscrisurile autentice sau sub semnatură privată	(art. 285-287)	102
VI. Înscrisurile cognitive sau reînnoitoare	(art. 288)	102
VII. Regimul altor înscrisuri	(art. 289-291)	103
VIII. Administrarea probei cu înscrisuri.....	(art. 292-300)	103

IX. Verificarea înscrisurilor	(art. 301-308)	105
§3. Proba cu martori.....	(art. 309-326)	106
I. Admisibilitatea probei cu martori	(art. 309-310)	106
II. Administrarea probei cu martori	(art. 311-326)	107
§4. Prezumțiile	(art. 327-329)	110
§5. Expertiza	(art. 330-340)	110
§6. Mijloacele materiale de probă	(art. 341-344)	112
§7. Cercetarea la fața locului	(art. 345-347)	113
§8. Mărturisirea	(art. 348-358)	113
I. Admisibilitatea probei	(art. 348-350)	113
II. Interogatoriul	(art. 351-358)	113
§9. Asigurarea probelor	(art. 359-365)	115
Subsecțiunea a 4-a. Administrarea probelor de către avocați sau consilieri juridici.....	(art. 366-388)	116
Secțiunea a 3-a. Dezbaterea în fond a procesului	(art. 389-394)	119
Secțiunea a 4-a. Deliberarea și pronunțarea hotărârii	(art. 395-405)	120
Capitolul III. Unele incidente procedurale	(art. 406-423)	122
Secțiunea 1. Renunțarea la judecată	(art. 406-407)	122
Secțiunea a 2-a. Renunțarea la dreptul pretins	(art. 408-410)	122
Secțiunea a 3-a. Suspendarea procesului	(art. 411-415)	123
Secțiunea a 4-a. Perimarea cererii	(art. 416-423)	125
Capitolul IV. Hotărârile judecătoarești	(art. 424-455)	126
Secțiunea 1. Dispoziții generale	(art. 424-435)	126
§1. Denumirea, întocmirea și comunicarea hotărârii	(art. 424-428)	126
§2. Efectele hotărârii judecătoarești	(art. 429-435)	129
Secțiunea a 2-a. Hotărârile date în baza recunoașterii pretențiilor	(art. 436-437)	130
Secțiunea a 3-a. Hotărârea prin care se încuviîntează învoala părților	(art. 438-441)	130
Sectiunea a 4-a. Îndreptarea, lămurirea și completarea hotărârii	(art. 442-447)	130
Sectiunea a 5-a. Executarea provizorie	(art. 448-450)	131
Sectiunea a 6-a. Cheltuielile de judecată	(art. 451-455)	132
Titlu II. Cările de atac	(art. 456-513)	134
Capitolul I. Dispoziții generale	(art. 456-465)	134
Capitolul II. Apelul	(art. 466-482)	136
Capitolul III. Cările extraordinare de atac	(art. 483-513)	141
Sectiunea 1. Recursul	(art. 483-502)	141
Sectiunea a 2-a. Contestația în anulare	(art. 503-508)	154
Sectiunea a 3-a. Revizuirea	(art. 509-513)	156
Titlu III. Dispoziții privind asigurarea unei practici judiciare unitare	(art. 514-521)	162
Capitolul I. Recursul în interesul legii	(art. 514-518)	162
Capitolul II. Sesizarea Înaltei Curți de Casată și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept	(art. 519-521)	164
Titlu IV. Contestația privind tergiversarea procesului	(art. 522-526)	166

CARTEA A III-A

Procedura necontencioasă judiciară	(art. 527-540)	168
Titlul I. Dispoziții generale	(art. 527-537)	168
Titlul II. Dispoziții speciale	(art. 538-540)	169

CARTEA A IV-A

Despre arbitraj	(art. 541-621)	171
Titlul I. Dispoziții generale	(art. 541-547)	171
Titlul II. Convenția arbitrală	(art. 548-554)	172
Titlul III. Tribunalul arbitral	(art. 555-570)	173
Titlul IV. Procedura arbitrală	(art. 571-607)	176
Capitolul I. Sesizarea tribunalului arbitral	(art. 571-574)	176
Capitolul II. Judecata	(art. 575-594)	177
Capitolul III. Cheltuielile arbitrale	(art. 595-600)	180
Capitolul IV. Hotărârea arbitrală	(art. 601-607)	181
Titlul V. Desființarea hotărârii arbitrale	(art. 608-613)	182
Titlul VI. Executarea hotărârii arbitrale	(art. 614-615)	183
Titlul VII. Arbitrajul instituționalizat	(art. 616-621)	183

CARTEA A V-A

Despre executarea silită	(art. 622-914)	185
Titlul I. Dispoziții generale	(art. 622-726)	185
Capitolul I. Scopul și obiectul executării silită	(art. 622-631)	185
Capitolul II. Titlul executoriu	(art. 632-643)	188
Capitolul III. Participanții la executarea silită	(art. 644-662)	189
Capitolul IV. Efectuarea executării silită	(art. 663-705)	195
Sectiunea 1. Sesizarea organului de executare	(art. 663-672)	195
Sectiunea 2-a. Efectuarea actelor de executare silită	(art. 673-686)	198
Sectiunea 3-a. Executarea împotriva moștenitorilor	(art. 687-689)	200
Sectiunea 4-a. Intervenția altor creditori	(art. 690-696)	201
Sectiunea 5-a. Perimarea executării silită	(art. 697-699)	203
Sectiunea 6-a. Amânarea, suspendarea și restrângerea executării	(art. 700-702)	204
Sectiunea 7-a. Încetarea executării silită	(art. 703-705)	204
Capitolul V. Prescripția dreptului de a obține executarea silită	(art. 706-711)	205
Capitolul VI. Contestația la executare	(art. 712-720)	206
Capitolul VII. Depunerea cu afectație specială	(art. 721-722)	210
Capitolul VIII. Întoarcerea executării	(art. 723-726)	211
Titlul II. Urmărirea silită asupra bunurilor debitatorului	(art. 727-887)	212
Capitolul I. Urmărirea mobiliară	(art. 727-812)	212
Sectiunea 1. Bunurile mobile care nu se pot urmări	(art. 727-730)	212
Sectiunea 2-a. Procedura urmăririi mobiliare	(art. 731-780)	213
§1. Sechestrarea bunurilor mobile	(art. 731-752)	213
§2. Valorificarea bunurilor sechestrate	(art. 753-757)	219

§3. Vânzarea la licitație publică	(art. 758-778)	220
§4. Dispoziții speciale	(art. 779-780)	226
Sectiunea a 3-a. Poprire	(art. 781-794)	226
Sectiunea a 4-a. Urmărirea fructelor și a veniturilor imobilelor	(art. 795-812)	231
§1. Urmărirea silită a fructelor neculese și a recoltelor prinse de rădăcini	(art. 795-799)	231
§2. Urmărirea veniturilor generale ale imobilelor	(art. 800-812)	233
Capitolul II. Urmărirea imobiliară	(art. 813-863)	235
Sectiunea 1. Bunurile imobile care pot fi urmărite	(art. 813-818)	235
Sectiunea a 2-a. Încuvîntarea urmăririi imobiliare	(art. 819-826)	237
Sectiunea a 3-a. Efectele urmăririi	(art. 827-828)	238
Sectiunea a 4-a. Vânzarea la licitație publică	(art. 829-856)	239
§1. Formalitățile premergătoare vânzării	(art. 829-834)	239
§2. Scoaterea în vânzare a imobilului	(art. 835-841)	240
§3. Licităția și adjudecarea imobilului	(art. 842-856)	243
Sectiunea a 5-a. Efectele adjudecării	(art. 857-859)	247
Sectiunea a 6-a. Dispoziții speciale	(art. 860-863)	248
Capitolul III. Eliberarea și distribuirea sumelor realizate prin urmărirea silită	(art. 864-887)	249
Sectiunea 1. Dispoziții generale	(art. 864-868)	249
Sectiunea a 2-a. Distribuirea sumei rezultate din vânzarea bunurilor urmărite	(art. 869-878)	250
Sectiunea a 3-a. Plata sumei rezultate din urmărirea silită	(art. 879-887)	252
Titlul III. Executarea silită directă	(art. 888-914)	254
Capitolul I. Dispoziții generale	(art. 888-892)	254
Capitolul II. Predarea silită a bunurilor mobile	(art. 893-895)	255
Capitolul III. Predarea silită a bunurilor imobile	(art. 896-902)	255
Capitolul IV. Executarea silită a altor obligații de a face sau a obligațiilor de a nu face	(art. 903-914)	257
Sectiunea 1. Dispoziții comune	(art. 903-909)	257
Sectiunea a 2-a. Executarea hotărârilor judecătorești și a altor titluri executorii referitoare la minori	(art. 910-914)	258
CARTEA A VI-A		
Proceduri speciale	(art. 915-1.064)	260
Titlul I. Procedura divorțului	(art. 915-935)	260
Capitolul I. Dispoziții comune	(art. 915-928)	260
Capitolul II. Divorțul remediu	(art. 929-933)	266
Sectiunea 1. Divorțul prin acordul soților	(art. 929-932)	266
Sectiunea a 2-a. Divorțul din motive de sănătate	(art. 933)	267
Capitolul III. Divorțul din culpa soților	(art. 934-935)	267
Titlul II. Procedura punerii sub interdicție judecătorească	(art. 936-943)	268
Titlul III. Procedura de declarare a morții	(art. 944-951)	269
Titlul IV. Măsuri asigurătorii și provizorii	(art. 952-979)	270
Capitolul I. Sechestrul asigurător	(art. 952-969)	270
Sectiunea 1. Dispoziții generale	(art. 952-959)	270
Sectiunea a 2-a. Dispoziții speciale privind sechestrul asigurător al navelor civile	(art. 960-969)	272

Capitolul II. Poprirea asigurătorie	(art. 970-971)	273
Capitolul III. Sechestrul judiciar	(art. 972-977)	273
Capitolul IV. Măsuri provizorii în materia drepturilor de proprietate intelectuală	(art. 978-979)	275
Titlul V. Procedura partajului judiciar	(art. 980-996)	276
Titlul VI. Procedura ordonanței președintiale	(art. 997-1.002)	279
Titlul VII. Cererile posesorii	(art. 1.003-1.005)	281
Titlul VIII. Procedura ofertei de plată și consemnațunii	(art. 1.006-1.013)	281
Titlul IX. Procedura ordonanței de plată	(art. 1.014-1.025)	282
Titlul X. Procedura cu privire la cererile de valoare redusă	(art. 1.026-1.033)	285
Titlul XI. Evacuarea din imobilele folosite sau ocupate fără drept	(art. 1.034-1.049)	287
Capitolul I. Dispoziții generale	(art. 1.034-1.039)	287
Capitolul II. Procedura de evacuare	(art. 1.040-1.045)	288
Capitolul III. Dispoziții speciale	(art. 1.046-1.049)	289
Titlul XII. Procedura privitoare la înscrierea drepturilor dobândite în temeiul uzucapiunii	(art. 1.050-1.053)	290
Titlul XIII. Procedura refacerii înscrisurilor și hotărârilor dispărute	(art. 1.054-1.056)	292
Titlul XIV. Cauțiunea judiciară	(art. 1.057-1.064)	293
CARTEA A VII-A		
Procesul civil internațional	(art. 1.065-1.134)	295
Titlul I. Competența internațională a instanțelor române	(art. 1.066-1.082)	295
Capitolul I. Dispoziții generale	(art. 1.066-1.078)	295
Capitolul II. Dispoziții speciale de competență internațională a instanțelor române	(art. 1.079-1.082)	297
Titlul II. Legea aplicabilă în procesul civil internațional	(art. 1.083-1.093)	298
Capitolul I. Capacitatea și drepturile părților în proces	(art. 1.083-1.087)	298
Capitolul II. Legea aplicabilă în materie procedurală	(art. 1.088-1.093)	299
Titlul III. Eficacitatea hotărârilor străine	(art. 1.094-1.110)	300
Capitolul I. Recunoașterea hotărârilor străine	(art. 1.095-1.102)	300
Capitolul II. Executarea hotărârilor străine	(art. 1.103-1.110)	302
Titlul IV. Arbitrajul internațional și efectele hotărârilor arbitrale străine	(art. 1.111-1.133)	303
Capitolul I. Procesul arbitral internațional	(art. 1.111-1.123)	303
Capitolul II. Efectele hotărârilor arbitrale străine	(art. 1.124-1.133)	305
Dispoziții finale	(art. 1.134)	307

Titlul preliminar
Domeniul de reglementare al Codului de procedură civilă și principiile fundamentale ale procesului civil

Capitolul I
Domeniul de reglementare al Codului de procedură civilă

Art. 1. Obiectul și scopul Codului de procedură civilă. (1) Codul de procedură civilă, denumit în continuare codul, stabilește regulile de competență și de judecare a cauzelor civile, precum și cele de executare a hotărârilor instanțelor și a altor titluri executorii, în scopul înfăptuirii justiției în materie civilă.

(2) În înfăptuirea justiției, instanțele judecătoarești îndeplinesc un serviciu de interes public, asigurând respectarea ordinii de drept, a libertăților fundamentale, a drepturilor și intereselor legitime ale persoanelor fizice și persoanelor juridice, aplicarea legii și garantarea supremăției acesteia.

Art. 2. Aplicabilitatea generală a Codului de procedură civilă. (1) Dispozițiile prezentului cod constituie procedura de drept comun în materie civilă.

(2) De asemenea, dispozițiile prezentului cod se aplică și în alte materii, în măsura în care legile care le reglementează nu cuprind dispoziții contrare.

Art. 3. Aplicarea prioritării a tratatelor internaționale privitoare la drepturile omului. (1) În materiile reglementate de prezentul cod, dispozițiile privind drepturile și libertățile persoanelor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Constituția, Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celealte tratate la care România este parte.

(2) Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și prezentul cod, au prioritate reglementările internaționale, cu excepția cazului în care prezentul cod conține dispoziții mai favorabile.

Art. 4. Aplicarea prioritării a dreptului Uniunii Europene. În materiile reglementate de prezentul cod, normele obligatorii ale dreptului Uniunii Europene se aplică în mod prioritari, indiferent de calitatea sau de statutul părților.

Capitolul II
Principiile fundamentale ale procesului civil

• JURISPRUDENȚĂ. Dec. ICCJ (SC II) nr. 1464/2017 (www.scj.ro): „Nerespectarea principiilor ce guvernează dreptul procesual civil produce o vătămare a drepturilor părților și se sancționează cu nulitatea actelor procedurală îndeplinite. Nulitatele decurgând din nesatisfacția acestor principii (principiul contradictionalității, principiul dreptului la apărare, principiul disponibilității și principiul oralității dezbatelor) sunt nulități virtuale și operează fără ca partea care le invocă să fie obligată să facă dovada vătămării”.

Art. 5. Îndatoriri privind primirea și soluționarea cererilor. (1) Judecătorii au îndatorire să primească și să soluționeze orice cerere de competență instanțelor judecătoarești, potrivit legii.

(2) Niciun judecător nu poate refuza să judece pe motiv că legea nu prevede, este neclară sau incompletă.

(3) În cazul în care o pricină nu poate fi soluționată nici în baza legii, nici a uzanțelor, iar în lipsă acestora din urmă, nici în baza dispozițiilor legale privitoare la situații asemănătoare, ea va trebui judecată în baza principiilor generale ale dreptului, având în vedere toate circumstanțele acesteia și ținând seama de cerințele echității.

(4) Este interzis judecătorului să stabilească dispoziții general obligatorii prin hotărârile pe care le pronunță în cauzele ce îi sunt supuse judecății.
JURISPRUDENȚĂ. A se vedea Dec. ICCJ (SC I) nr. 1426/2016 (sub art. 651 NCPC).

Art. 6. Dreptul la un proces echitabil, în termen optim și previzibil. (1) Orice persoană are dreptul la judecarea cauzei sale în mod echitabil, în termen optim și previzibil, de către o instanță independentă, imparțială și stabilită de lege. În acest scop, instanța este datoare să disponă toate măsurile permise de lege și să asigure desfășurarea cu celeritate a judecății.

(2) Dispozițiile alin. (1) se aplică în mod corespunzător și în faza executării silite.

• **CEDO. Art. 6. Dreptul la un proces echitabil.** 1. Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeinicii oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa. Hotărârea trebuie să fie pronunțată în mod public, dar accesul în sala de sedințe poate fi interzis presei și publicului pe întreaga durată a procesului sau a unei părți a acestuia în interesul moralității, al ordinii publice ori al securității naționale într-o societate democratică, atunci când interesele minorilor sau protecția vietii private a părților la proces o impun, sau în măsura considerată absolut necesară de către instanță atunci când, în împrejurări speciale, publicitatea ar fi de natură să aducă atingere intereselor justiției.

CtEDO-34647/97 (H. Ruianu c. România): „65. Curtea reamintește că dreptul la justiție garantat de art. 6 protejează în egală măsură și punerea în executare a hotărârilor judecătoarești definitive și obligatorii, care, într-un stat care respectă preeminența dreptului, nu pot rămâne fără efect în defavoarea uneia din părți. Prin urmare, executarea unei hotărâri judecătoarești nu poate fi impiedicată, anulată sau amânată pe o perioadă lungă de timp (...). 66. Nu este sarcina Curții să stabilească dacă sistemul juridic intern este capabil să garanteze executarea hotărârilor pronunțate de către instanțe. Într-adevăr, este responsabilitatea fiecărui Stat contractant să creeze un arsenal juridic adecvat și suficient pentru a asigura respectarea obligațiilor pozitive care îi revin. Sarcina Curții este numai aceea de a examina dacă, în spătă, măsurile luate de autoritățile românești au fost adecvate și suficiente (...). 67. Curtea constată că procedura de executare este în curs din noi 1994. Așa cum rezultă din dosarul depus la Curte, reclamant a întreprins demersuri constante prin care a solicitat executarea. În ce privește scrisoarea din 24 feb. 1995, pe care Guvernul o interpreta ca fiind o renunțare la executarea, Curtea observă că, prin această scrisoare, reclamantul a renunțat numai la cererea sa de a fi autorizat să demoleze el însuși construcția pe cheltuiala debitorilor. Cu toate acestea, prin aceeași scrisoare, el a cerut în mod expres ca demersurile obișnuite în vederea executării silite să fie continue de către Judecătoria (...). 68. Curtea nu poate subscrive argumentului Guvernului potrivit căruia reclamantul ar fi trebuit să pună el însuși la dispoziția executorului judecătoresc mijloacele necesare pentru a proceda la executarea propriu-zisă și anume, la demolarea unei clădiri cu două nivele. Curtea constată și că, prin dec. sa din 5 noi. 1993, instanța nu l-a autorizat pe reclamant să demoleze el însuși construcția. În plus, conform dreptului intern, în afara plății taxelor judiciare, reclamantului nu îl revine, în calitatea sa de creditor al executării, nici o altă obligație de a pune la dispoziția autorităților publice vreun mijloc, oricare ar fi acesta. 69. În ceea ce privește obligația de a revine autorităților de a lua măsurile adecvate pentru executarea dec. din 5 noi. 1993, Curtea observă că hotărârea în cauză a fost învestită cu formулă executorie la 23 noi. 1994 și că primele încercări de executare au avut loc imediat după această dată și anume, la 28 dec. 1994 și 12 iun. 1995. În ambele cazuri, un executor judecătoresc i-a somat pe debitor să execute decizia. În urma demersurilor întreprinse de reclamant la 30 apr., 12 iul., 30 aug. și 15 sep. 1996, un executor judecătoresc s-a deplasat la fața locului cu scopul de a proceda la executare, dar fără rezultat, pe motiv că reclamantul nu era prezent. Or, Curtea remarcă faptul că nici o dispoziție din dreptul intern nu stipulează obligativitatea prezenței creditorului la fața locului, la momentul executării unei hotărâri judecătoarești. 70. Curtea constată, apoi, că nici o încercare de executare nu s-a înregistrat în anul 1997. Noi somații au fost transmisi (...) în datele de 27 feb. și 12 mar. 1998, după ce cea de-a doua hotărâre judecătorescă prin care se dispunea demolarea același imobil, pronunțată la 19 ian. 1995, a fost investită cu formулă executorie. Cele cățăre încercări de executare înregistrate în 1998 au rămas fără rezultat, pe motivul lipsei mijloacelor necesare demolării clădirii respective. 71. Curtea observă că, abia la 28 iul. 2000, un executor judecătoresc s-a deplasat la fața locului însotit de organe de poliție și de lucrători echipați cu utilajele necesare executării propriu-zise. Potrivit Guvernului, executarea nu s-a produs din cauza opozitiei manifeste a debitorilor, care au amenințat să se sinucidă dându-și foc, ceea ce (...) a și făcut. După această dată, nu s-a mai înregistrat nici o încercare de executare, în ciuda faptului că reclamantul a continuat demersurile în vederea executării. Guvernul susține că autoritățile au încercat să evite în acest fel o tragedie

similară celei din 28 iul. 2000 și că ele au încercat să convingă părțile să ajungă la un compromis. 72. Având în vedere obligațiile ce revin autorităților, în calitate de depozitarie ale forțelor publice în materie de executare, Curtea arată că autoritățile românești nu au aplicat nici o sanctiune debitorilor pentru nerespectarea unor hotărâri judecătoarești definitive. Mai mult, nu a fost oferită nici o explicație satisfăcătoare pentru faptul că prima încercare adevarată de executare s-a înregistrat abia la 28 iul. 2000, adică la 6 ani de la data la care hotărârea din 5 noi. 1993 a fost învestită cu formулă executorie, și anume, 28 noi. 1994. Reacția întârziată a autorităților este cu atât mai regretabilă că acestea ar fi trebuit să intervینă de urgență, în temeiulordonanței prezidențiale emise la data de 6 aug. 1992, într-un moment când construcția în litigiu abia fusese începută (...). Or, executorul judecătoresc care s-a deplasat la fața locului la 10 aug. 1992 doar a constatat starea de fapt și refuzul debitorilor de a răspunde la cererea sa. 73. Prin faptul că timp de mai mult de 8 ani autoritățile române nu au luat măsurile necesare în scopul executării unei hotărâri judecătoarești definitive și executorii, acestea au lăsat prevederile art. 6§1 CEDO fără efect în situația de față. Prin urmare, a avut loc o încălcare a art. 6§1 CEDO" (M. Of. nr. 1139 din 2 decembrie 2004).

CtEDO-57.808/00 (H. Albina c. România): „30. CtEDO reamintește că dreptul la un proces echitabil, garantat de art. 6.1 CEDO, include printre altele dreptul părților de a prezenta observațiile pe care le consideră pertinente pentru cauza lor. Întrucât CEDO nu are drept scop garantarea unor drepturi teoretice sau iluzorii, ci drepturi concrete și efective (...), acest drept nu poate fi considerat efectiv decât dacă aceste observații sunt în mod real răsunătoare, adică în mod corect examineate de către instanța sesizată. Altfel spus, art. 6 împlină mai ales în sarcina «instanței» obligația de a proceda la un examen efectiv al mijloacelor, argumentelor și al elementelor de probă ale părților, cel puțin pentru a le aprecia pertinența (...). 34. (...) noțiunea de proces echitabil presupune ca o instanță internă care nu a motivat decât pe scurt hotărârea sa să fi examinat totuși în mod real problemele esențiale care i-au fost supuse, și nu doar să reia pur și simplu concluziile unei instanțe inferioare (...)" (M. Of. nr. 1049 din 25 noiembrie 2005).

CtEDO-62710/00 (H. Lungoci c. România): „29. Reclamanta pretinde că i-s-a încălcat dreptul de acces la justiție din cauza respingerii, de către instanțele interne, a celei de-a doua acțiuni în revendicare a sa, pe motiv că există autoritate de lucru judecat (...). 34. Curtea a statuat deja că art. 6§1 garantează tuturor persoanelor dreptul ca o instanță să analizeze orice contestație legată de drepturi și obligații cu caracter civil (...). În cauză se constată că reclamanta s-a putut folosi de căile de atac pe care i le oferea sistemul judiciar intern, și anume de o acțiune de constatare a valabilității unui drept cu caracter civil, urmată de o acțiune în revendicare ce a dus la Hotărârea rămasă definitivă din 17 dec. 1999. 35. În sine, aceasta nu respectă în mod necesar imperialele art. 6§1 CEDO; mai trebuie constatat faptul că nivelul de acces asigurat de legislația națională era suficient pentru a-i asigura persoanei «dreptul la o instanță», fără cont de principiul de preeminență a dreptului într-o societate democratică (...). 36. Desigur, dreptul de acces la justiție nu este absolut; el poate permite restricții admise implicit, întrucât, prin chiar natura sa, este reglementat de către stat. Elaborând o astfel de reglementare, statele se bucură de o anumită marjă de apreciere. Totuși, restricțiile aplicabile nu pot limita accesul persoanei într-o asemenea manieră sau până într-acolo încât dreptul să fie atins în însăși substanță sa. În plus, aceste restricții nu sunt conforme cu art. 6§1 CEDO, decât dacă urmăresc un scop legitim și dacă există un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul vizat (...). 37. Curtea observă că instanțele naționale au respins cea de-a doua acțiune în revendicare a reclamantei, în temeiul art. 1.201 [vechiul] CC, pe motiv că există autoritate de lucru judecat cu prima acțiune în revendicare pe care partea interesată o formulase. Ea consideră, împreună cu Guvernul, că excepția autorității de lucru judecat urmărește un scop legitim deoarece ea viza, fără nici o îndoială, să asigure securitatea raporturilor juridice în materie civilă. Dacă acest obiectiv pare legitim în sine, el merită, în spătă, o analiză dintre cele mai atente, fără a uită contextul general al cauzei. În cauză de față, rolul Curții nu este nicidcum să controleze art. 1.201 [vechiul] CC ca atare, ci să verifice dacă modalitatea în care aceste instanțe naționale au respins acțiunea în revendicare introducează de către reclamantă, prin aplicarea dispozițiilor legale în materie de autoritate de lucru judecat, a respectat dreptul acesteia de acces la justiție (...). 38. Prima acțiune în revendicare a fost respinsă de către instanțele naționale pe motiv că reclamanta nu și-a dovedit dreptul de proprietate asupra apartamentelor în cauză (...). Deși în urma acțiunii în constatare ea a obținut o sentință rămasă definitivă prin care se constată dreptul său de proprietate asupra apartamentelor respective, și anume H. din 28 mar. 1997, ea nu și-l-a putut demonstra în cadrul celei de-a doua acțiuni în revendicare: aceasta a fost respinsă de către instanțele naționale pe motiv de autoritate de lucru judecat în raport cu Dec. rămasă definitivă din 3 dec. 1994, chiar dacă reclamantă a invocat un nou temei pentru acțiunea sa (...). 39. Deși din art. 1.201 [vechiul] CC rezultă foarte clar că, pentru a reține existența autorității de lucru judecat, este nevoie de o triplă identitate – de părți, de obiect și de cauză – a celor două acțiuni (...). Tribunalul (...) a respins cea de-a două acțiune în revendicare, fără a da explicații asupra pretinse identității de cauză a celor două acțiuni (...). 40. Curtea mai constată că, atunci când a statuat asupra recursului, CSJ a respins afirmațiile reclamantei referitoare la lipsa de identitate de cauză, pe motiv că nu prezintase nici actul de transfer de proprietate, nici procesul-verbal impus de convenția din 1947 pentru transferul dreptului de proprietate. Or, din Sentința rămasă definitivă din 28 mar. 1997, reiese că reclamanta nu avea cum să prezinte procesul-verbal, în măsura în care instanța constatașe că semnatarii

convenției din 1947 au omis să îl redacteze (...). 41. În plus, Curtea observă că nici o instanță nu a explicitat motivele pentru care Sentința rămasă definitivă din 28 mar. 1997 nu a constituit un act care constată dreptul de proprietate, așa cum susținea reclamanta, și nici nu a indicat care act ar fi putut beneficia de o asemenea calificare. În această situație, nu este exagerat să considerăm că Sentința definitivă din 28 mar. 1997, care a dat căstig de cauză reclamantei, este lipsită de orice interes juridic, în măsură în care persoana interesată nu se mai bucură de posibilitatea clară și concretă de a-și dovedi în justiție dreptul pe care aceasta îl-a recunoscut. 42. În această privință, Curtea observă că Curtea de Apel (...) a indicat faptul că reclamanta s-ar fi putut prevala de această sentință printr-o cerere de revizuire a Dec. din 3 dec. 1994. Art. 322 CPC [art. 509 NCPC], așa cum este el interpretat de către instanțele interne (...), prevede, ca o condiție de admisibilitate a cererii, în special existența unei «probe decisive noi» în momentul pronunțării deciziei a cărei revizuire se solicită. Or, Curtea relevă faptul că Sentința din 28 mar. 1997 era ulterioră hotărârii rămase definitivă atacate, și anume Dec. din 3 dec. 1994. Pe cale de consecință, această cale nu oferă reclamantei o posibilitate clară și concretă de a contesta un act ce constituie o ingerință în drepturile sale. 43. În lumina celor de mai sus, Curtea consideră că accesul la justiție, dar numai pentru a i se declara acțiunea inadmisibilă prin efectul legii, nu respectă imperativele art. 6§1 CEDO și că reclamanta a fost astfel lipsită de posibilitatea clară și concretă de a avea acces la o instanță care să stăteze asupra contestației sale referitoare la drepturi și obligații cu caracter civil. 44. În concluzie, a avut loc încălcarea art. 6§1 CEDO" (M. Of. nr. 588 din 7 iulie 2006).

CtEDO-78037/01 (H. Caracas c. România): „29. Reclamanții invocă încălcarea dreptului lor de acces la o instanță, având în vedere respingerea celei de a doua acțiuni în revendicare. (...) 31. Curtea reamintește că art. 6§1 CEDO garantează fiecărui dreptul ca o instanță să ia cunoștință de orice cerere relativă la drepturi și obligații cu caracter civil (...). 32. Cu certitudine, dreptul de acces la instanță nu este absolut. El poate permite limitări admise implicit, deoarece el cere prin însăși natura sa o reglementeze de către stat. În elaborarea unei asemenea reglementări, statele se bucură de o anumită marjă de apreciere. Totuși, limitările aduse nu trebuie să restrângă accesul la instanță acordat individului de o asemenea manieră încât dreptul să fie încălcăt în însăși substanță sa. În plus, aceste limitări nu se conciliază cu art. 6§1 decât dacă urmăresc un scop legitim și există un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul vizat (...). 33. În cauză, Curtea constată că reclamanții au parcurs căile de atac pe care le oferă sistemul juridic intern, anume o primă acțiune în revendicare, urmată de o acțiune în contestarea validității titlului de proprietate al statului care a fost declarată inadmisibilă pe motiv că a existat autoritate de lucru judecat a H. din 14 oct. 1996, pronunțată în prima acțiune în revendicare. 34. Curtea apreciază în primul rând că exceptia autoritatii de lucru judecat urmărește un scop legitim, deoarece vizează, fără îndoială, să garanteze securitatea raporturilor juridice în materie civilă. 35. Aceasta nu satisfac neapărat, în sine, exigentele impuse de art. 6§1: mai trebuie examinat, în lumina ansamblului circumstanțelor cauzei, dacă modul în care jurisdicțile naționale au respins o două acțiune a reclamanților, aplicând dispozițiile legale privind autoritatea de lucru judecat, a respectat dreptul lor de acces la instanță, având în vedere principiul preeminenței dreptului într-o societate democratică (...). 36. Curtea observă că părțile au puncte de vedere divergente în ceea ce privește aplicarea principiului autoritatii de lucru judecat: reclamanții susțin că respingerea celei de-a doua acțiuni a fost rezultatul unei erori de drept, în timp ce Guvernul arată că responsabilitatea respingerii acțiunii incumbă reclamanților, care nu au precizat circumstanțele celei de-două acțiuni. 37. Curtea nu consideră necesar să rezolve această controversă. Într-adevăr, după introducerea primei acțiuni în revendicare, la 29 noi. 1993, cererile formulate de reclamanți, atât în fața instanțelor, cât și în fața autoritatilor administrative, în vederea obținerii recunoașterii calității lor de proprietari ai imobilului în litigiu și a restituiri lui nu au făcut niciodată obiectul unei examinări pe fond. 38. Cu privire la acest aspect, Curtea subliniază faptul că prima acțiune în revendicare a fost declarată inadmisibilă prin H. definitivă din 14 oct. 1996 a CA (...), pe motiv că reclamanții nu au parcurs toate etapele procedurii administrative de restituire a imobilului prevăzute de L. nr. 112/1995. Or, cererea de restituire a imobilului pe cale administrativă a rămas, până în prezent, fără răspuns din partea comisiei municipale de aplicare a L. nr. 112/1995. 39. În plus, Curtea observă că cererea de restituire a imobilului întemeiată pe L. nr. 10/2001 este încă nesoluționată de autoritățile administrative. 40. În lumina celor menționate, Curtea apreciază că simplul fapt că reclamanții au avut acces la o instanță, dar numai pentru a-și vedea respinsă ca inadmisibilă o două acțiune în revendicare, prin jocul dispozițiilor referitoare la autoritatea de lucru judecat, nu răspunde exigentelor art. 6§1 CEDO. Astfel, Curtea constată că reclamanții au fost lipsiți de orice posibilitate clară și concretă de acces la instanță care să dispună asupra cererii de restituire a imobilului în litigiu. 41. Prin urmare, art. 6§1 CEDO a fost încălcăt" (M. Of. nr. 189 din 19 martie 2007).

CtEDO-26105/03 (H. Mitrea c. România): „15. Reclamantul s-a plâns de anularea deciziei definitive din 1 apr. 2002 și 17 iun. 2002, precum și de faptul că procedurile au fost inechitabile, în condițiile în care căile extraordinare de atac au fost admise, deși acestea nu îndeplineau criteriile de admisibilitate. (...) 23. Curtea reiterează că, în conformitate cu jurisprudența sa constantă, dreptul la un proces echitabil garantat de art. 6§1 trebuie interpretat în lumina preambbulului Convenției, care consacră, printre altele, preminența dreptului ca parte a moștenirii comune a părților contractante. Unul dintre aspectele fundamentale ale

supremaciei dreptului este principiul securității juridice, care impune, inter alia, ca, atunci când instanțele au pronunțat o soluție definitivă, soluția lor să nu poată fi repusă în discuție (...). 24. Securitatea juridică implică respectul pentru principiul res judicata (...), care constituie principiul caracterului definitiv al hotărârilor judecătoarești. Acest principiu subliniază că nicio parte nu poate solicita revizuirea unei hotărâri definitive și obligatorii doar pentru a obține o nouă rejudicare a cauzei. Puterea de revizuire a instanțelor superioare ar trebui utilizată pentru a corecta erorile judiciare, și nu pentru a se ajunge la o nouă examinare a cauzei. Revizuirea nu ar trebui tratată ca un apel deghizat, iar simpla posibilitate de a exista două puncte de vedere asupra unei probleme nu este un temei pentru reexaminare. O îndepărtare de la acest principiu este justificată doar când devine necesară ca urmare a unor circumstanțe având un caracter substanțial și obligatoriu (...). 25. Totuși, cerințele principiului securității juridice nu sunt absolute. Curtea însăși recomandă uneori redeschiderea unor proceduri drept cea mai potrivită măsură reparatoare atunci când procedurile interne nu au corespuns cerințelor art. 6 (...). În orice caz, puterea de a iniția și de a derula o procedură de revizuire ar trebui exercitată de către autoritate în aşa fel încât să asigure, în cel mai înalt grad posibil, un echilibru între interesele aflate în joc (...). 26. În cele din urmă, Curtea observă că, în cazul procedurilor de revizuire rusești, Comitetul Ministerilor și-a exprimat îngrijorarea față de faptul că aceeași instanță a actionat succesiv ca instanță de casare și apoi ca instanță într-o cale extraordinară de atac în aceeași cauză și a subliniat că instanța ar trebui să fie capabilă să corecteze toate erorile din hotărârile instanțelor inferioare într-un singur set de proceduri, astfel încât recurgerea ulterioară la calea extraordinară de atac să fie într-adevăr excepțională, în cazul în care s-ar mai impune (...). 27. Revenind la faptele cauzei prezente, Curtea observă că decizia definitivă și irevocabilă din 17 iun. 2002 a fost favorabilă reclamantului și a considerat că argumentele invocate de debitor și acceptate de prima instanță pentru a justifica neîndeplinirea obligației erau irelevante. Totuși, aceeași instanță a admis contestația în anulare cu motivarea că ultima instanță nu analizase acele mijloace de probă. 28. În lumina întregului material avut la dispoziție și în măsură în care Curtea este competență să examineze procedurile interne, ea consideră că acestea nu au dezvoltuit nicio aparență de arbitraj cu privire la modul în care instanțele au examinat cauza, astfel încât să se justifice redeschiderea procedurii (...). În ciuda argumentelor Guvernului în sens contrar, Curtea consideră că acest caz este unul tipic în care există puncte de vedere diferite ale instanțelor cu privire la admisibilitatea și la relevanța mijloacelor de probă prezentate, ceea ce, în actuala cauză, nu justifică desființarea unei hotărâri definitive și obligatorii. 29. Mai mult, având în vedere circumstanțele cauzei, Curtea nu consideră că prezintă o relevanță deosebită faptul că cererea de contestație în anulare a fost introdusă chiar de către una dintre părți, de vreme ce, în opinia sa, instanța internă a utilizat oportunitatea creată prin această cerere pentru a reexamina mijloacele de probă și pentru a desființa hotărâri definitive și obligatorii (...). Pentru aceleași motive, Curtea nu va mai analiza argumentul reclamantului potrivit căruia societatea nu avea locuri standi pentru a introduce contestația în anulare. 30. Considerațiile anterioare sunt suficiente pentru a-i permite Curții să concluzioneze că, prin posibilitatea desființării deciziei definitive din data de 17 iun. 2002 (astfel cum a fost modificată la data de 12 sep. 2002), autoritatele nu au respectat un echilibru între interesele aflate în joc și, astfel, dreptul reclamantului la un proces echitabil a fost încălcăt. În consecință, a existat o încălcare a art. 6§1 CEDO" (M. Of. nr. 855 din 21 decembrie 2010).

CtEDO-26036/02 (H. Cenoiu ș.a. c. România): „14. Reclamanții susțin că durata procedurii civile în despăgubiri a încălcăt principiul «termenului rezonabil» (...). 21. Perioada ce trebuie luată în considerare (...) a durat aproximativ 7 ani și 2 luni pentru 3 grade de jurisdicție. Or, Curtea a examinat în numeroase rânduri cauze ce ridicau probleme similare celor din cauze de față și a constatat încălcarea a «termenului rezonabil», făinând cont de criteriile desprinse din jurisprudența sa bine stabilită în materie (...). 22. În spătă, Curții îi este suficient să constate că, în urma încălcării jurisprudenței Curții Constituționale, cauza nu a fost analizată pe fond timp de aproximativ 2 ani (...) și că a fost trimisă spre rejudicare de 2 ori în fața instanței de apel, din cauza erorii (...) și a omisiunii Curții de Apel de a efectua o expertiză și de a analiza sau de a-și motiva răspunsul la argumentele reclamantului. Mai mult, trimiterea cauzei spre rejudicare putea continua la infinit, având în vedere că nu există nicio prevedere legală care să o limiteze (...). În plus, în opinia Curții, trebuie tîntuit cont și de obiectul litigiului, care urmărește obținerea unor despăgubiri din cauza detenției ilegale (...). În acest context, Curtea reiterează faptul că, chiar și în sistemele juridice care consințesc principiul disponibilității, atitudinea părților nu îl scuteste pe judecători să asigure celeritatea prevăzută de art. 6§1 (...). La fel și atunci când colaborarea unui expert se dovedește necesară în cursul procedurii (...). Prin urmare, admitând că spătă prezenta o anumită complexitate, din cauza expertizelor ce trebuie să fie efectuate, precum și faptul că reclamantul a utilizat mai multe căi de atac, Curtea apreciază că atitudinea părților nu poate explica durata totală a procedurii. Mai precis, părții interesate nu î se poate reprosa că a folosit diferențe că de atac interne pentru a-și apăra drepturile, instanțele admînând de astfel mai multe dintre cererile sale de strâmutare sau de recurs (...). 23. Curtea apreciază, aşadar, că nici complexitatea cauzei și nici comportamentul reclamantului nu explică durata procedurii, privită în ansamblul său. 24. După ce a analizat toate elementele ce i-au fost supuse atenției, făinând cont de jurisprudența sa în materie, Curtea apreciază că, în spătă, durata procedurii litigoase nu corespunde cerinței «termenului rezonabil». Prin urmare, a avut loc încălcarea art. 6§1 CEDO în ceea ce îl priveste pe primul reclamant" (M. Of. nr. 120 din 17 februarie 2011).

CtEDO-8727/03 (H. Stanca Popescu c. România): „I. Asupra pretinsei încălcării a art. 681 CEDO, din cauza neexecutării sentințelor din 28 oct. 1996 și 12 iun. 2001. (...) 69. Curtea reamintește jurisprudența sa conform căreia art. 6 CEDO îl garantează oricărui persoane dreptul de acces la justiție, care are drept consecință dreptul la executarea hotărârilor judecătoarești definitive (...). Totuși, acest drept nu poate obliga un stat să asigure executarea fiecărei hotărâri cu caracter civil, oricare ar fi ea și oricare ar fi circumstanțele; în schimb, statul are obligația de a se dota cu un arsenal juridic adecvat și suficient pentru a asigura respectarea obligațiilor pozitive ce îl revin (...). Curtea are ca sarcină exclusivă de analiza dacă măsurile adoptate de autoritățile naționale au fost adecvate și suficiente (...). 70. În spățiu, în ceea ce privește executarea celor două sentințe împotriva unor particulari, statul era obligat să pună la dispoziția reclamantei un sistem care să îi permită să obțină executarea respectivă. 71. Curtea apreciază că trebuie făcută o distincție între executarea Sentinței din 28 oct. 1996 și cea a Sentinței din 12 iun. 2001. În ceea ce privește prima sentință, Curtea nu consideră necesar să se ocupe de acea parte a sa referitoare la plata cheltuielilor de judecătă, având în vedere că reclamanta nu insistă asupra acestui lucru (...). a) Asupra executării Sentinței din 28 oct. 1996. 72. În ceea ce privește Sentința din 28 oct. 1996, Curtea observă că autoritățile au reacționat în mod corespunzător la cererea părții interesate din 3 sep. 1997. Astfel, s-a deschis un dosar de executare și executorul judecătoresc a dispus ca vecinii să îl restituie terenul reclamantei. În această privință, din probele aflate la dosar rezultă că reclamanta îl solicitase executorului să îl oblige pe vecinii să-i mute un gard amplasat pe terenul său. În aceste condiții, executorul a informat-o că sentința ce trebuia executată nu impunea o asemenea obligație în sarcina vecinilor și i-a sugerat să sesizeze în primul rând instanțele cu o astfel de cerere. Pe de altă parte, atât tribunalul, cât și curtea de apel au confirmat punctul de vedere al executorului judecătoresc (...). În orice caz, reclamanta a acceptat sugestia făcută de executor, formulând o acțiune în acest sens încă din data de 16 feb. 1998 (...). 73. Având în vedere că din dosar nu reiese că reclamanta ar fi formulat, în cadrul procedurii în revendicare soluționată prin Sentința din 28 oct. 1996, un capăt de cerere referitor la mutarea gardului, Curtea consideră că nu era excesiv să i se ceară să introducă o acțiune specifică. 74. Curtea apreciază, aşadar, că autoritățile naționale au informat-o pe reclamantă cu privire la piedicile la executarea silitchită dorită de aceasta, precum și asupra demersurilor pe care trebuia să le îndeplinească. 75. Curtea nu poate, aşadar, să considere că statul și-a încălcăt obligația ce îl revenea de a o asista pe reclamantă în demersurile sale în vederea executării Sentinței din 28 oct. 1997. 76. Prin urmare, acest capăt de cerere este vădit neîntemeiat și trebuie respins (...). b) Asupra executării Sentinței din 12 iun. 2001. 77. În ceea ce privește Sentința din 12 iun. 2001, Curtea observă împreună cu Guvernul că reclamanta a solicitat la data de 31 mai 2007 ca această sentință să fie investită cu formularul executorie. Cererea sa a fost respinsă de judecătorie la data de 1 iun. 2007 pe motivul că termenul de prescripție pentru dreptul de a solicita executarea silitchită a expirase. Soluția judecătoriei a fost confirmată prin Dec. din 18 ian. 2008 a tribunalului (...). În măsura în care reclamanta susține că în spățiu era aplicabil un alt termen de prescripție, Curtea observă că partea interesată a avut posibilitatea să își expună punctul de vedere și că instanțele naționale și-au motivat hotărârile, care nu par să fie nici vădute eronate, nici lovite de arbitraj. Având în vedere că este în primul rând de datoria instanțelor naționale să aplice dreptul intern și să aprecieze probele (...), Curtea nu poate aprecia ea însăși elementele de fapt care au determinat o instanță națională să adopte o anume hotărâre mai degradată decât o alta, căci altfel ar deveni o a patra instanță și și-ar încălca limitele misiunii (...). 78. În aceste condiții, Curtea apreciază că îl revenea reclamantei să se folosească de mijloacele puze la dispoziția sa de către legislația națională și să facă apel, dacă era cazul, la forța publică pentru a o asista în executare (...). Acest lucru presupune, în opinia Curții, respectarea de către partea interesată a procedurii și a termenelor prevăzute de dreptul intern, ceea ce nu a fost cazul în spățiu. În măsura în care reclamanta susține că a solicitat asistența Președintelui statului în vederea executării Sent. din 12 iun. 2001, Curtea refițe că nu era vorba de un demers prevăzut de lege pentru executarea unei hotărâri judecătoarești. Mai mult, aceasta nu distinge niciun motiv pentru a subscrive la afirmația reclamantei conform căreia demersurile la executorul judecătoresc în vederea executării acestei sentințe erau sortite eșecului. 79. Având în vedere cele de mai sus, Curtea apreciază că autoritățile naționale au asistat-o în mod corespunzător pe reclamantă în vederea executării Sentinței din 12 iun. 2001. 80. Prin urmare, și acest capăt de cerere este vădit neîntemeiat și trebuie respins (...). II. Asupra pretinsei încălcării a art. 681 CEDO din cauza duratei procedurilor. 81. Reclamanta se plângă de durata totală a procedurilor referitoare la revendicare terenului și la obligarea vecinilor de a muta gardul, pe care o consideră excesivă. În formularul său de cerere trimis grefei la data de 19 sep. 2001, aceasta se plângă de faptul că introducește o acțiune în revendicare în anul 1994 și că procedura de executare silitchită a sentinței aferente se află încă pe rol. În plus, ea consideră că, din cauza neexecutării sentinței pronunțate în această procedură, ea a fost obligată să introducă o acțiune ce urmărea obligarea lui (...) la mutarea gardului său, acțiune care nu fusese nici ea soluționată la data respectivă. (...) 84. Caracterul rezonabil al duratei unei proceduri, amintește Curtea, se apreciază în funcție de circumstanțele cauzei și înțind cont de criteriile consacrate de jurisprudența sa, în special de complexitatea cauzei, de comportamentul reclamanților și de cel al autorităților competente, precum și de miza litigiului pentru părțile interesate (...). 85. Deși reclamanta sustine că durata totală a procedurilor a fost excesivă, Curtea apreciază că este vorba de două proceduri diferite care, într-o anumită

măsură, s-au desfășurat în paralel și pe care se cuvine să le analizeze separat. În măsura în care reclamanta înțelege să se plângă și de durata excesivă a perioadei de executare a celor două sentințe, Curtea reamintește că executarea unei sentințe sau a unei decizii, indiferent de la ce instanță ar emana ea, trebuie considerată ca făcând parte integrantă din «proces», în sensul art. 6 CEDO (...). Cu toate acestea, în spățiu, având în vedere concluziile expuse (...) mai sus, ea consideră că trebuie să pună cont numai de durata celor două proceduri pe fond. a) Asupra duratei procedurii în revendicare. 86. Curtea observă că această procedură are două părți: prima a început la data de 6 sep. 1994 odată cu sesizarea Judecătoriei (...) și s-a încheiat la data de 26 mai 1997 cu decizia Tribunalului (...); a doua parte a început la data de 17 sep. 2001, odată cu cererea de revizuire a Sentinței din data de 28 oct. 1996 și s-a încheiat la data de 30 iun. 2003 cu Dec. din 30 iun. 2003 a Curții de Apel (...). 87. Așadar, procedura a durat în total aproximativ 4 ani și 6 luni și a cunoscut două grade de jurisdicție în prima parte a sa și 3 grade de jurisdicție în cea de-a doua. 88. Înțind cont de jurisprudența sa, Curtea apreciază că durata acestei proceduri nu a fost excesivă. 89. Rezultă că acest capăt de cerere este vădit neîntemeiat și trebuie respins (...). b) Asupra duratei procedurii pentru obligarea vecinilor la mutarea gardului și înălțarea copacilor. 90. Curtea observă că această procedură cuprinde două părți: prima a început la data de 16 feb. 1998, odată cu sesizarea Judecătoriei (...), și s-a încheiat la data de 30 oct. 2002, prin decizia Curții de Apel (...); a doua parte a început la data de 28 iul. 2003, odată cu cererea de revizuire a Sentinței din 12 iun. 2001, și s-a încheiat la data de 28 apr. 2005, cu decizia curții de apel. 91. Așadar, procedura a durat în total aproximativ 6 ani și 5 luni și a cunoscut 3 grade de jurisdicție în fiecare parte a sa. 92. Înțind cont de jurisprudența sa, Curtea apreciază că nici durata acestei proceduri nu a fost excesivă. 93. Rezultă că acest capăt de cerere este vădit neîntemeiat și trebuie respins (...). III. Asupra pretinsei încălcării a art. 681 CEDO din cauza pretinsei încălcării a principiului securității raporturilor juridice. 94. Reclamanta se plângă de repunerea în discuție a Sentinței din 28 oct. 1996 pe calea revizuirii (...). 99. Curtea reamintește că dreptul la un proces echitabil în fața unei instanțe, garantat de art. 681 CEDO, trebuie să se interpreteze în lumina preambului CEDO, care enunță supremătatea dreptului ca element al patrimoniului comun al statelor contractante. Unul dintre elementele fundamentale ale supremătății dreptului este principiul securității raporturilor juridice, care prevede, printre altele, ca soluția dată de către instanțe în mod definitiv oricărui litigiu să nu mai fie rejudicată (...), deoarece securitatea raporturilor juridice presupune respectarea principiului autorității de lucru judecat, adică a caracterului definitiv al hotărârilor judecătoarești (...). 100. Curtea observă că, în temeiul art. 322 pct. 4 CPC (art. 509 alin. (1) pct. 3 NCPG), o hotărâre judecătoarească definitivă poate face obiectul unei revizuiri în cazul în care expertul care a participat la procedura respectivă a comis o infracțiune în legătură cu cauza (...). 102. Cu toate acestea, observă Curtea, consecința juridică a admiterii cererii de revizuire a fost respingerea acțiunii în revendicare a reclamantei, iar aceasta la 5 ani de la data la care sentința respectivă rămâse definitivă. 103. Curtea observă că admiterea cererii respective a fost motivată prin faptul că expertul (...) ar comis infracțiunea de mărturie mincinoasă, în măsura în care acesta nu luase corect în calcul dimensiunile terenului (...). Or, trebuie observat faptul că vecinii reclamantei aveau posibilitatea să formuleze obiecționi la raportul de expertiză (...) și că dacă (...) a introdus, desigur, apel împotriva Sentinței din 28 oct. 1996, el nu a formulat ulterior un recurs (...). 104. Trebuie constatată că motivele avansate în cadrul procedurii de revizuire și acceptate de judecătorie se refereau la modalitatea în care expertul a realizat expertiza. Or, o eventuală eroare a acestuia în delimitarea terenurilor ar fi putut fi reparată prin intermediul căilor ordinare de atac, evitând astfel repunerea în discuție a unei hotărâri judecătoarești definitive (...). Pe de altă parte, în opinia Curții, numai eroile de fapt ce nu devin vizibile decât la finalul unei proceduri judiciare pot justifica o derogare de la principiul securității raporturilor juridice pe motivul că ele nu au putut fi corectate prin intermediul căilor ordinare de atac (...). Or, în spățiu, Dec. din 26 mai 1997 a tribunalului, ce confirma Sentința din 28 oct. 1996 a judecătoriei, a rămas definitivă prin nerereare de către vecinii reclamantei. 105. Având în vedere cele de mai sus, Curtea apreciază că revizuirea nu a constituit, în circumstanțe speciale ale cauzei de față, decât o modalitate deghizată de a provoca redeschiderea unei proceduri soluționate în mod definitiv, și aceasta cu privire la aspecte pe care vecinii reclamantei avuaseră posibilitatea să le aducă în discuție în cadrul acestei proceduri. Curtea reamintește în acest sens că simplul fapt că pot exista două puncte de vedere asupra același subiect nu reprezintă un motiv suficient pentru rejudicarea unei cauze (...). De altfel, judecătoria a reținut în Sentința sa din 21 sep. 2005, confirmată în urma recursului reclamantei, că faptul că există divergențe între mai multe rapoarte de expertiză nu este de natură, prin el însuși, să constate existența infracțiunii de mărturie mincinoasă din partea unuia dintre expertii respectivi (...). 106. Prin urmare, Curtea nu distinge în spățiu nicio împrejurare substanțială și imperioasă de natură să justifice redeschiderea procedurii (...). 107. Prin urmare, aceasta apreciază că admiterea cererii de revizuire a încălcăt principiul securității raporturilor juridice și, prin aceasta, dreptul reclamantei la un proces echitabil în sensul art. 681. 108. Prin urmare, a avut loc încălcarea art. 681 CEDO în această privință” (M. Of. nr. 179 din 14 martie 2011).

CtEDO-5666/04 și 14464/05 (dec. Ovidiu Trăilescu c. România): „45. Reclamantul se plângă că la sedințele din fața instanțelor interne, el era plasat, cum este regula, în parte de jos a sălii de sedință, la un nivel inferior judecătorilor, iar reprezentantul Ministerului Public se afla pe o platformă ridicată lângă completul de judecătă. Se vede aici o încălcare a principiului egalității armelor și a obligației de imparțialitate și

independență a instanței. Denunță, de asemenea, refuzul instanțelor de a obliga Ministerul Public să atâșeze la dosarul cauzei dosarul «personal», chiar dacă decizia contestată se baza pe documentele cuprinse în acest dosar. (...) 1. Cu privire la locul ocupat de procuror în sala de ședință. (...) 51. Curtea notează mai întâi că reclamantul era parte într-o procedură administrativă și nu făcea obiectul unei acuzații de natură penală. Reamintește că imparțialitatea în sensul art. 6§1 CEDO se definește de obicei printr-o atitudine lipsită de prejudiciale sau părtinire. Existența sa se apreciază în funcție de un dublu demers: primul constă în încercarea de a determina ceea ce gândeau judecătorul respectiv sau care era interesul său într-o anumită cauză; al doilea te face să te asiguri că oferă suficiente garanții pentru a exclude în această privință orice dubiu legitim (...). Or, a constatat deja că circumstanța denunțată nu este suficientă în sine să conteste egalitatea armelor sau lipsa de imparțialitate și independentă, în măsură în care, dacă acordă Ministerului Public o poziție „fizică” privilegiată în sala de judecată, ea nu pune „acuzatul” într-o situație de dezavantaj concret pentru apărarea intereselor sale (...). 52. Rezultă că acest capăt de cerere este în mod vădit nefondat și trebuie respins (...). 2. Cu privire la capătul de cerere întrimeatea pe nerespectarea principiului contradictorialității (...). 56. Curtea amintește mai întâi că admissibilitatea probelor reiese în primul rând din normele de drept intern și revine, în principiu, instanțelor naționale obligația să aprecieze probele administrative (...). Dreptul la o procedură în contradicțoriu, în sensul art. 6§1 CEDO, „implică în principiu dreptul părților la un proces penal sau civil, de a lău cunoștință de orice probă sau observație prezentată judecătorului cu scopul de a-i influența decizia și a o discuta” (...). 57. În acest caz, dosarul „personal” nu a fost atașat la dosarul cauzei de către Ministerul Public, pentru a nu influența decizia judecătorilor. Cererea reclamantului de a obliga Ministerul Public să prezinte în fața instanței dosarul „personal” a fost respinsă în mod motivat de instanțele interne care au considerat că dispuneau de suficiente dovezi pentru a soluționa cauza în fond (...). Prin urmare, Curtea nu consideră că neașteazarea de către Ministerul Public la dosarul cauzei a dosarului „personal” constituie o atingere a principiului contradictorialității. 58. Curtea mai notează că reclamantul a fost informat cu privire la elementele faptice pe care Ministerul Public și apoi instanțele interne și-au întrimeat decizia conform căreia persoana în cauză nu beneficia de o bună reputație. Într-adăvăr, atât decizia administrativă din 20 iun. 2002, cât și hotărârile pronunțate de instanțele interne au făcut o prezentare a faptelor pe care au fost întrimeate. Prin urmare, reclamantul avea cunoștință de faptele implicate. În plus, reclamantul nu a contestat realitatea faptelor, ci numai modul în care instanțele interne le-au interpretat. Dacă admissibilitatea probelor și aprecierea lor aparține, în primul rând, dreptului intern și instanțelor naționale (...). Curtea nu găsește în cazul de față niciun indiciu de arbitrarie în aprecierea făcută de tribunale și reamintește că sarcina sa nu este să se substituie proprietorilor lor aprecieri. În consecință, Curtea consideră că, în sprijin, reclamantul se limitează la a contesta aprecierea faptelor și probelor făcute de instanțe (...), și consideră, prin urmare, că acest capăt de cerere este în mod vădit nefondat și trebuie respins (...)" (M. Of. nr. 625 din 31 august 2012).

CtEDO-23456/04 (H. Bernd c. România): „28. Reclamantul denunță o atingere adusă principiului securității raporturilor juridice, pe motiv că, prin H. definitivă din 20 noi. 2003, care a calificat faptele în litigiul drept contravenient, Tribunalul (...) a pus la îndoială autoritatea de lucru judecată unei hotărâri definitive pe care el însuși a pronunțat-o la 8 iun. 2003 și l-a achitat pe (...) pentru săvârșirea acelorași fapte. De asemenea, se plâng de rezultatul procedurii și de lipsa de imparțialitate a instanțelor interne. (...) 32. Curtea reamintește că dreptul la un proces echitabil, garantat de art. 6§1 CEDO, trebuie interpretat în lumina preamboului Convenției, care enunță supremăția dreptului ca element al patrimoniului comun al statelor contractante. Unul din elementele fundamentale ale supremăției dreptului este principiul securității raporturilor juridice care urmărește, între altele, ca o soluție definitivă pronunțată de instanțe într-un litigiu să nu mai fie pusă în discuție (...). În temeiul acestui principiu, nicio parte sau autoritate a statului nu este îndreptățită să ceară revizuirea unei hotărâri definitive și executorii cu scopul de a obține o reexaminare a cauzei și o nouă decizie la problema sa, decât atunci când motivele substanțiale și imperitive impun acest lucru (...). 33. Astfel, Curtea a constatat în mai multe rânduri încălcarea art. 6 ca urmare a anulării printr-o cale de atac extraordinară, fără motive substanțiale și imperitive, a unor hotărâri definitive (...). De asemenea, în mai multe cauze a considerat că, și în absența anulării unei hotărâri, contestarea unei soluții adoptate într-un litigiu printr-o hotărâre judecătoarească definitivă în cadrul unei alte proceduri judicative poate aduce atingere art. 6, în măsură în care poate să facă iluzoriu dreptul de a apela la instanță și să încalce principiul securității juridice (...). 34. În prezentă cauză, Curtea notează că, într-o primă etapă, după ce au evaluat probele prezentate și discutate de părți, instanțele interne au concluzionat, în procedura contencioasă inițiată de (...), care s-a încheiat cu H. din 8 iun. 2003 a Tribunalului (...), că (...) nu a fost autorul contravenției menționate în procesul-verbal din 4 oct. 2002 și au anulat în consecință partea din procesul-verbal referitoare la amenda contravențională (...). Cu toate acestea, în a doua procedură inițiată de reclamant, Tribunalul, în același complet de judecată, a revenit asupra concluziei sale, considerând de această dată, în H. definitivă din 20 noi. 2003, că (...) a fost autorul contravenției (...). 35. Cu siguranță, potrivit jurisprudenței sale constante, Curtea nu are sarcina de a se substitui instanțelor interne. În special, nu îi revine sarcina de a se pronunța cu privire la erorile de fapt sau de drept care se pretind că au fost comise de o instanță internă sau de a substitui propria sa motivare celei formulate de instanțele interne, decât dacă și în măsură în care acestea ar fi putut

aduce atingere drepturilor și libertăților garantate de Convenție (...). 36. De asemenea, Curtea observă că, în toate sistemele juridice, autoritatea de lucru judecată unei hotărâri judecătoarești definitivă implică limitări ad personam și ad rem (...). În consecință, în ceea ce privește prezenta cauză, Curtea acceptă argumentul Guvernului potrivit căruia nu a existat nicio identitate a părților, nici a obiectului celor două proceduri interne, contra cerințelor impuse de art. 1.201 [vechiul] CC în ceea ce privește autoritatea de lucru judecată în dreptul român (...). Astfel, Curtea nu poate ignora faptul că cele două proceduri se refereau la aceleași circumstanțe factuale, care erau determinante pentru problemele ridicate. 37. Cu toate acestea, în H. sa din 20 noi. 2003, în care a revenit asupra concluziei pe care o formulase în prima procedură în ceea ce privește săvârșirea contravenției în momentul trecerii frontierelor, Tribunalul (...) s-a mulțumit să efectueze o nouă evaluare a acelorași elemente deja dezbatute în cadrul procedurii initiale, în lipsa oricărui noi probe care să justifice o astfel de revenire (...). 38. Cu siguranță, nu este vorba despre anularea unei proceduri judiciale care a condus la o hotărâre judecătoarească „irevocabilă” și care a obținut autoritatea de lucru judecat (...). Se poate presupune însă, în mod rezonabil, că noua apreciere a faptelor operată de Tribunal, care l-a determinat pe acesta să ia o hotărâre radical opusă față de hotărârea sa anterioară, este problematică în ceea ce privește securitatea juridică, în special în condiție în care reclamantul avea încredere legitimă că acelasi instanță va soluționa continuarea aceluiși litigiu tot în sensul unei decizii cu autoritatea de lucru judecat (...). 39. Prin urmare, revenind la o chestiune în litigiu care a fost deja soluționată și care a făcut obiectul unei decizii definitive și în absența oricărui motiv valabil, Tribunalul a încălcat principiul securității raporturilor juridice. Dat fiind acest fapt, a fost încălcat dreptul la un proces echitabil în sensul art. 6§1 CEDO. Prin urmare, această prevedere din Convenție a fost încălcată. 40. Având în vedere concluzile anterior menționate, Curtea consideră că nu este necesar să se examineze separat capătul de cerere referitor la soluția pronunțată în cauză și imparțialitatea instanțelor, acest capăt de cerere neconstituind decât un aspect particular al dreptului la un proces echitabil consacrat prin art. 6§1 CEDO, care a fost deja examinat de Curte" (M. Of. nr. 471 din 30 iulie 2013).

CtEDO-37576/05 (H. SC „Raisa M. Shipping” – SRL c. România): „29. Curtea amintește că a avut deja ocazia să examineze problema comunicării actelor de procedură. Astfel, aceasta a considerat că „dreptul la o instanță” cuprinde mai multe aspecte, printre care dreptul de acces și egalitatea armelor, care impune un echilibru just între părți. Aceste principii se aplică în aceeași măsură în domeniul specific al comunicării actelor juridice către părți (...). În plus, reglementările referitoare la formalitățile pentru a introduce o acțiune nu ar trebui să împiedice justițializabilită să folosească o cale de atac disponibilă (...). Deși este adevarat că autoritățile naționale le revin, în primul rând, sarcina de a interpreta și de a aplica normele de natură procedurală, un formalism excesiv în aplicarea acestora se poate dovedi contrar art. 6§1 CEDO atunci când acesta se face în detrimentul uneia dintre părți (...). Efectivitatea dreptului de acces impune ca un individ să beneficieze de o posibilitate clară și concretă de a contesta un act ce constituie o ingerință în drepturile sale (...). 30. Instanțele trebuie să facă tot ce se poate așteptă în mod rezonabil de la acestea pentru a cita reclamantii și să se asigure că acesti din urmă au cunoștință de procedurile din care fac parte (...). În fine, dreptul la acțiune sau de recurs trebuie să se exercite din momentul în care părțile interesate pot cunoaște efectiv hotărârile judecătoarești care le impun o obligație sau care ar putea aduce atingere drepturilor sau intereselor lor legitime; notificarea, în calitate de act de comunicare între organul jurisdicțional și părți, servește la luarea la cunoștință a deciziei instanței, precum și a notificării sale, după caz, pentru a permite părților de a o recura (...). 31. În sprijin, fiind vorba de un proces ce are consecințe directe asupra drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, societatea reclamantă avea dreptul la un acces efectiv la ansamblul de proceduri și trebuie să beneficieze de toate garanțiile ce decurg din principiul contradictorialității. 32. Curtea constată că art. 86 alin. (3) CPC art. 154 alin. (4) NCPC impune, în ceea ce privește comunicarea actelor de procedură, ca instanța să se asigure de transmiterea actualului și de primirea acestuia. Printre diferitele modalități de comunicare, art. 92 alin. (4) art. 163 alin. (3) NCPC din același cod reglementeză citarea prin afișarea pe ușa locuinței sau a sediului social, după caz, permisă în cazul lipsei persoanei interesate în momentul venirii agentului însărcinat cu înmânarea actelor sub semnătură de primire. 33. Societatea reclamantă a fost notificată în ceea ce privește recursul introdus de către partea adversă și asupra termenului în față ICCJ, prin afișare la sediul său social. Aceasta pretinde că nu a primit citarea și, prin urmare, a fost imposibil să ia parte la procedura recursului, în urma căreia hotărârea pe fond care îl dădea căsătig de cauză a fost modificată. ICCJ, sesizată cu o contestație în anulare pentru atingerea adusă dreptului la apărare în urma nelegalității cărării, a respins această cale de atac cu motivarea că citarea prin afișare era o modalitate de citare prevăzută de lege. 34. Or, Curtea subliniază că Guvernul nu a furnizat niciun element care să indice că ICCJ a dat dovadă de suficientă diligiență pentru a se asigura de transmiterea cităției și primirea acesteia de către societatea reclamantă. De asemenea, Guvernul nu a demonstrat că ICCJ îndeplinește demersuri în același scop cu ocazia examinării contestației în anulare pentru nelegalitatea cărării, aceasta din urmă mulțumindu-se să constate că citarea prin afișare avea un temei legal în dreptul intern. 35. Curtea apreciază că, aplicând astfel dispozițiile legale relevante, instanțele naționale au dat dovadă de un formalism incompatibil cu litera și spiritul art. 6§1 CEDO și au adus atingere nejustificată dreptului societății reclamante de acces la o instanță pentru determinarea „drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil” (...). Prin urmare, a fost încălcat art. 6§1 CEDO” (M. Of. nr. 190 din 18 martie 2014).